

ON LA VAIG VEURE PER PRIMERA VEGADA

Era maig, i per la prada
de flors belles adornada
passejava una vegada
quan m'aparegué una fada.

Venus Citarea era,
dea que en amor impera,
noies de lleu cabellera
feien cort al seu darrera.

I Cupido les seguia,
el seu arc, com el temia!
io! io! repetia,
que als amants enfervoria.

Venus omple les cistelles
de jacints, les flors més belles,
i l'esbart de les donzelles
canta goigs i caramelles.

Admirat de la sorpresa
em fou l'ànima sospesa;
rera cants de tal dolcesa
passió de mi féu presa.

A una noia, per xalesta,
atractivola i modesta,
li vaig fer d'amor requesta
i al meu prec vingué ben llesta.

Els seus ulls dues estrelles,
els seus llavis com roselles,
les dents blanques com cabrelles,
coll esbelt, fragants aixelles.

Vaig desfer les set sivelles
d'un jardí de meravelles:
dins l'escot suaus comelles,
xuclamels i vidielles...

Amb amor jo l'he estimada,
amb dolçor l'he conservada
i amb memòria enamorada
tal cançó d'ella he dictada.

Sens vergonya de cap mena,
vet aquí com s'anomena:
una **J** el nom estrena,
tot seguit, la **U** el destrena,

al bell mig, la **D** és carena,
una **I** li fa d'antena
i, amb la **T**, que és la cinquena,
les cinc lletres fan la plena.

Tant com ella tingui vida,
la tindrè jo concedida;

mes, si mor, ben de seguida
tota causa ja és finida.

GOIGS DE L'AMIGA

Clara estrella,
cap donzella
més que tu no admiri.
Primavera,
rosa vera,
gràcil més que el lliri.

Amb tals formes,
no hi ha normes
que et continguin gaire.
El somriure
i el gest lliure
fan de Venus l'aire.

Per la dea
Citarea,
ets tu qui m'assetges.
Per qui crido
no és Cupido:
teves són les fletxes.

Faramalles,
cremen falles
quan escau la festa;
tal s'arbora
i enamora,
tal me bull la testa.

Hi ha altivesa,
hi ha puresa
sense grop ni tara
que a tes gràcies
o fal.làcies
pugui plantar cara?

Déu que vulga,
per trifulga,
que Cató visquera:
pel teu lliri,
quin deliri!
ell, tan rígid que era...

Tant lleugera
cabellera
Venus la cobeja;
una trena
tan morena,
més que l'atzabeja.

Front benigne,
coll de cigne
i mirada angèlica;
hom t'adora,
clara aurora,

d'aparença cèlica.

Dents tan blanques,
galtes franques,
llavis ruborosos;
més que en robes,
mai no trobes
besos tan melosos.

Les mamelles,
com cabrelles
jeuen a les clotes;
però quan saltes
o t'exaltes,
com les esvalotes!

Oh, lasciva,
que em captiva
amb posats ingenus!
En el centre
del teu ventre,
borrissol de Venus...

Verge pura,
què et detura?
Vine ja als meus braços.
Cap més dea
no em recrea
amb tan dolços llaços.

COM VASER QUE ENS VAM TROBAR

Hora de sesta, ardorosa
calda del fort de l'estiu:
cerco el resguard i la fresca
de l'ombradiu.

Nu sobre el llit, portes closes,
mitja claror, res no es mou;
sols una brisa s'escola
per l'ull de bou.

Deixo en suspens les cabòries
i m'abandono, indolent,
però una cremor peregrina
em don turment.

Mentre tal ànsia m'afoga
enterbolint-me els sentits,
sento que tusten la porta
els caps d'uns dits.

Ja m'he alçat de revolada
sols per conèixer qui és
que amb tanta finor contorba
el meu recés.

A l'entrefosc, just encara

furgo baldó i forrellat,
Venus mateixa les portes
ha esbatanat

Una atractiva donzella
se m'apareix al llindar:
li ha assignat Venus la gràcia
d'enamorar.

Ella es diu Flora, i bé ho sembla,
perquè el seu cos està en flor;
mel li regala la boca,
que dolç, el sò!

El meu palmell li afalaga
rodonament el genoll;
ella hi consent i s'enfila
fent-li escorcoll.

Sento glatir-li les sines,
tòrtoraes parrupejant:
tot seguit que obro la gàbia,
surten volant...

Lliris, jacints, clavellines
s'han escampat sobre el llit;
totes les flors que hi florien,
les he collit.

Ella m'ha ofert la primícia,
jo li'n daré un bé de Déu,
si gaire no s'allunyava
de vora meu...

DE SOMNI

Si tots els somnis que un hom somnia
fossin de veres, com fruita!
Abril, temps d'ales, un clar migdia,
en verda prada jo al ras dormia.
Una donzella m'apareixia,
cara de rosa de satalia,
posat de reina, dolçor d'aimia,
d'un vel de seda l'aire fremia;

mentre em besava, jo em deixondia,
llavis melosos com l'ambrosia;
se m'ajaçava, jo em removia
i, amb les gronxades, tota glatia,
però no es donava: vol i dolia...
que recelava si la traïa.
Ja, consumint-se, per fi em diria:
"Ai, gallard jove, Venus m'envia,

Ja, consumint-se, per fi em diria:
"Ai, galladr jove, Venus m'envia,
tota m'abruso de frenesia,
el cos et dono i l'ànima mia,

si no em signaves amb ta homenia,
de trista pena jo em moriria.
Tant com em lasso de melangia,
pel que més vulgues, don-me alegria,

i no em refusis, per cortesia:
tinc a les venes sang de noblia.
Tant d'or i plata jo et donaria
si el cor regales tant com ansia.
Pren-me, sóc teva, si t'abellia,
cara de rosa de satalia;
com tu, cap altre no trobaria
garrit i amable per companyia".

Qui, amb tal lliurança, no desvaria?
Jo que, tot d'una, ja la cenyia
i amb cúpids llavis l'assaboria
fins a l'obaga que més delia.
Ai, de Cupido quanta falsia!
que amb fletxes vanes es divertia!
Ventura fóra en tal demesia
que, en lloc de somni, veritat no sia!

AMIC I AMIGA

L'AMIC:

¿Perquè et mostres tan prudent,
dolça amiga meva?
Vols guardar la catedat
i a l'amor dons treva.
Si de Venus tens els dons
-pels contorns se't nota-,
pren-me per mestre i doctor:
te'n faré devota.

L'AMIGA:

Una cosa em plau de tu:
la companyonia,
però em desplau del teu comport
tanta gosadia.
En l'amor defuig -t'ho prec-
la concupiscència,
car també als fadrins escau
servar la decència.

L'AMIC:

El poeta de l'amor
bé ho testimonia:
No pot ser amant qui es capté
amb gasiveria.
De l'amor que em vas jurar
no te'n veig les ganes;
de paraules, bé que en tens,
però són totes vanes...

L'AMIGA:

No em fereixis, bon amic,
sigues-me benigne;

més que a l'aire et tinc amor,
ja te n'he dat signe.
La volença que jo et duc
fingida no imputis:
si n'hagués quedat senyal,
com tindria el cutis!

L'AMIC:

No diré que no he palpat,
dessota la vesta,
els teus pits i els teus malucs,
penosa conquesta!
Com vaig fer-ho, qualsevol!
sense despullar-te...
Ni llavors vas parar esment
quan jo vaig tocar-te.

L'AMIGA:

Càndid ets de natural,
murri d'aparença.
Una dona, ¿què saps tu
dintre seu com pensa?
Fa l'esquiva, no volent
semblar viciosa;
però els amants massa discrets
la fan malmirrosa.

L'AMIC:

Tal rubor sol succeir
quan són les estrenes,
quan un foc insospitat
escalda les venes.
Mes, tenint ja relacions
de faisó galana,
als delits del seu amant
ella ha de ser blana.

L'AMIGA:

Si hi ha culpa, teva és,
vulgues o no vulgues,
car no gens em sé avesar
a aquestes trifulgues:
ara encomanes ardor,
adés tens recança;
és així que el meu humor
mostra demorança.

EL BON TEMPS

Ve el bon temps que al goig convida,
l'herba als prats és reverdida,

la forest ja s'engalana,
tot reneix, tot pren ufana.

Les calitges s'esbarrien:
sense sol, els cors llanguien...

Quan l'abril gemat s'estrena
amb poncelles a balquena.

Quan l'abril gemat s'estrena
amb poncelles a balquena,

rossinyols tan refilaires
de cançons omplen els aires,

i les noies, vels de glassa,
fan corrandes a la plaça.

Ai, amors de jovenalla,
abrandats com una falla.

Ai, amors de jovenalla,
abrandats com una falla!

Jove que tal foc animes,
que ella estimi com tu estimes.

Tota noia, enamorant-se,
cerqui un noi per amistança;

i ella tant al noi complagui
que ell d'igual amor li pagui.

I ella tant al noi complagui
que ell d'igual amor li pagui.

Amb petons ardents com glavis
li abrusés el coll i els llavis,

i li amanyagués les sines
delicades i divines.

Ambdós cossos, de tant batre,
fessin clot damunt del catre.

Ambdós cossos, de tant batre,
fessin clot damunt del catre,

i en l'alcoba més ombriva
la dolçor fessin captiva.

A la fi, imprudents i estrenus,
fóra seu el fruit de Venus,

i, amollada tota brida,
ja l'amor fóra acomplida.

PLANY PER LA SEPARACIÓ DE L'AMIGA

Quin dolor desmesurat
el meu pit ara agullona!
Una angúnia sento al cor
que em rosega, que m'afona.

Qui els seus mals sap expressar
guariment diu que es propina;
tal vegada del meu vers
n'obtindrà la medicina.

Fes alabatre el meu cant,
vine, oh Febus, tu i les Muses;
també Venus, que em sostens
en les dèries més il.luses.

Heus ací que era l'estiu
-ja que el sol regnava a Càncer-,
i una ardència intemperant
em donava malanança.

*   *

A l'alcova vaig entrar
a alleujar-me de tals noses,
tot el tàlem adornat
de mirtàcies i de roses.

Vaig ajere'm sobre el llit,
però el desvari no minvava,
ni de cos ni pensament
la bonança retornava.

Mentre estava sol penant,
heus ací que entrà a la cambra
Venus, mare de l'Amor,
amb olor de mesc i d'ambre.

Com germana que ella em fos,
per encís, així es planyia:
"Germà meu, quina dissort
si la vida ara et jaquia!

*   *

"Desvalguda sense tu,
moriré si tu mories!
Però una cura jo conec
amb què reviscolaries:

"La cremor que et consumeix
d'amor és, que així t'enerva;
per guarir, hauràs d'esquinçar
l'eixorc vel que te'n preserva.

"Cap remei no té virtut,
fóra en va tota ciència,
si en gresol immaculat
no es fongués tal vehemència.

"Cuita, doncs, a apaivagar
el neguit que et don fretura
en donzella complaent
radiant de formosura".

* *

Tal digué, i com un soldat
novençà i en guerra espúria,
vaig entrar en hesitació,
inexpert en la luxúria:

Si em temptava amor i instint
a cercar una amistançada,
per temor i castedat
tota fruita era vedada.

Ella tost endevinà
el recel que m'era trava
i la causa del refús
amb què a Venus desairava.

Somrient, se m'acostà
i escarní: "Virtut o vici,
que una brossa tan banal
t'encomani tal suplici?"

* *

"Tinc sospita que del goig
la vergonya te n'aparta
i dels fruits del paradís
impedeix de sadollar-te.

"De beneits és, jove ardent,
ser en presó tement ser lliure,
posant reixes a l'amor,
com si viure fos 'no viure'.

"O potser t'excusaràs
dient: 'Jo què més voldria?
si trobava aquella amant
que el meu cor tothora ansia...'

"Et creuré si ets més gosat:
qui no cerca mai no troba.
Fes camí a Remiramont,
pelegrí d'una amor nova".

* *

Monestir dels meus anhels,
ja de lluny l'ànima exulta!
En la cort del bell amor
a una verge retré culte...

Allí sí que vaig trobar
la donzella més preclara:
ulls de mora, dolç esguard
i la més serena cara.

Tant me'n vaig enamorar
i ella tant m'aconsolava,
que aviat vaig ser guarit
del neguit que em corsecava.

Però un mal fat enverinà
el meu goig de gelosia...
Resto sol, sense el consol
de la seva companyia.

*   *

Amics meus, deu-me conhort,
no m'abandoneu encara!
Vaig llanguint d'enyorament
de la més serena cara...

PETONS DOLÇOS COM EL VI

Tant se val
cel rogent o núvol gris,
tant se val...
Tant se val
glop d'absenta o glop d'anís,
tant se val...
Tant se val
llit de plomes o pedrís,
tant se val...
Tant se val
ser en infern o en paradís...

Tant se val tot,
tant se val
ambrosia o verí
si un amor et fa delir.
Petons dolços com el vi
i un mareig de gessamí...
Tot el cel sobre el coixí.

PENJARÉ ELS DOGMES A LA FIGUERA

Penjaré els dogmes a la figuera
i la raó deixaré enrera;
ja prou de seny, vinga fal.lera!
La pols em plau : me'n vaig a l'era!

Ai, amors, no em deixeu sol!
Ai, amors, amors de Juliol!

La pols em plau: me'n vaig a l'era,
de pèl a pèl, a la lleugera,
i el bot de vi en bandolera,
en jaç daurat l'amor m'espera!

Ai, amors, no em deixeu sol!
Ai, amors, amors de Juliol!

En jaç daurat l'amor m'espera.
Jo batré el blat, fent polseguera,
ja moldrà el gra la molinera!
Ja moldrà el gra la molinera!

Ai, amors, no em deixeu sol!
Ai, amors, amors de Juliol!

MIL VEGADES

Mil vegades, als meus
he acostat el seu llavi
amb fal.lera d'orat,
amb prudència de savi,
amb fervor de creient,
amb rudeses de glavi.
Tot besant-la, he pregat:
Que aquest goig mai no acabi!

Mil vegades, també,
li fregava la sina
amb les polpes dels dits,
com un cec que endevina;
amb el clot de la mà,
tremolosa petxina;
amb els llavis humits,
delitosa metzina.

Sigui rei o marxant
o el darrer de la tropa,
revestit de brocat
o cobert amb estopa,
la decanto amb unció
i el seu nèctar en xopa
les entranyes i el cor:
seductora és la copa.